

İSLAM'IN YARINI

Bismillahirrahmanirrahim.
Elhamdülillahi Rabb'il âlemin. Vessalatu vessalamu alâ Resûlina Muhammedin ve alâ alihi ve sahbihi ecmaîn.

Aziz Kardeşlerim,

Bir muhasebe ile sohbetimize başlamak istiyorum. Bir insanın “mürüvvetini görmek” dedikleri evlenip çoluk çocuk sahibi olmasına kadar gelen süreç, maliyet itibariyle kaç insana mâl olmuştur? Acaba bir insanın evlenip iş gücü sahibi olduğu “evi var, barkı var” dediğimiz zamanına kadar neler harcanmıştır? Bir çocuğun büyümesi, normal insanlardan biri hâline gelmesi neye mal oluyor? Bu soruyu düşündüğümüzde ne yazık ki sadece annesinin doğum sancılarında başlıyoruz. Annesi neler çekti, ondan sonra okula gönderildi, harçlıklar verildi. Bunları toplayıp bir maliyet çıkarıyoruz. “Şu kadar harcanmıştır” diyoruz. “Annesi şunu çekmiştir, babası bu kadar çekmiştir, dedesi de ilgilenir, parka götürürdü, babaannesi de bir iki kere hastaneye götürmüştü” bunları topluyoruz. Bu hesap yanlışdır.

O çocuğu doğuran anneyi, bir anne doğurmasaydı, o çocuktan söz edebilecek miydik? Maliyete ananın anasını da katmak gerekiyor. Bir annenin çocuğu üzerindeki emekleri o anne olduğu için var. Onun annesi de ana oluncaya kadar yani mürüvvetini görünceye kadar, babası baba oluncaya kadar yani mürüvvetini görünceye kadar masraf üzerine bir planla geldi ve gitti.

Bugün yirmi yaşında evlenen bir insan, Âdem aleyhisselamdan beri gelen bir projenin sonucu olarak yirmi yaşında evlenen bir insan oldu. Derin düşündüğümüzde her insanın maliyeti; bütün insanlıktır. Sadece anasının çektikleri olmaz. Bunun için Rabbimiz “Bir insan öldürene bütün insanlığı öldürmüştü” diye bakıyor. Âdem aleyhisselamdan beri bütün anneler, babalar bugün düğünü yapılacak bir çocuğun doğması için vardı zaten.

Netice olarak şöyle bir hesap yapıyoruz. Bugün bir insan evlensin, dünyada insan olarak yaşasın diye biz bilsek de bilmesek de, üzerinde hesap yapsak da yapmasak da on binlerce senedir bütün insanlık çalışıyor. Yine de o insanın tam istendiği gibi olup olmadığı belli değil, hatta olmuyor. Olsaydı insanlığın huzuru olurdu. Yarın inşallah elli sene sonra, belki yüz sene sonra, belki bir ay sonra Mehdi aleyhisselam çıktığında veya onun vazifesini yapmaya hazır bir delikanlı çıktığında, bugün işe yaramadığını söylediğimiz insanlardan birisinin çocuğu olarak gelecek. O zaman insanlık anlayacak ki kaç bin senedir beklenen buymuş. Bütün defolu ürünlerin sağlam bir ürün için çıkmış olduğu anlaşılacak.

Bundan bin dört yüz elli sene önce Abdullah'ın oğlu Muhammed sallallahu aleyhi ve sellem gelsin diye kaç bin ana çocuk doğurdu, kaç yüz bin baba çocuk besledi. Hiç kimse Resûlullah sallallahu aleyhi ve sellemi beklemiyordu. Kim olacağı da belli değildi. Müşrik bir toplumun içerisinde, onun gelmesinin hiçbir şekilde mümkün olmadığı bir toplumun içerisinde, birbirlerini öldürecek kadar vahşileşmiş bir kabilenin ortasında Allah, Kâinatın Efendisi'ni yarattı. O gün anlaşıldı ki bütün bu arızalı, defolu, sıkıntılı ürünler, çalışmalar aslında onun beklendiğinin işaretiymiş.

Bu yarın için de geçerlidir. Bir insanın bütün insanlık kadar değerinin olması bundan kaynaklanıyor. Yarın inşallah insanlığın yüzünü güldürecek müjdeli, muştulu bir insan geldiğinde babasına, dedesine bakılacak ve babasının, dedelerinin, ninelerinin beş yüz sene geçmişinin hayal etmeyeceği biri gelmiş olacak. Şüphesiz bu, bize göre bir hesap değil, Allah'a göre bir hesaptır. Çünkü biz kendi çocuklarımızın doğumundan itibaren takvim tutuyoruz. En iyi ihtimalle annelerimizin, babalarımızın bize anlattığı kadarıyla doğumumuzu bilebiliriz. Birkaç akrabamızın ve çevremizdeki insanların anlattıklarını biliriz. Bizim bilgimiz bu kadardır.

Allah ise ilk insandan bugüne kadar doğmuş, büyümüş, yaşamış bütün insanları ve bundan sonra doğmadıkları hâlde kaderde doğmaları ve yaşamaları bulunan bütün insanların nefes alışlarını da bilen bir Allah'tır. Bu sebeple Allah'ın hesabıyla, kulların hesabı arasında fark vardır. Bu fark neredeyse sonsuz rakamıyla hiç rakamı arasındaki kadardır. Böyle büyük bir fark vardır. Allah'a teslim olanlar, hesabı kitabı Allah'a bırakanlar zarar etmezler. Bu büyük kâinatta, bu büyük düzen içerisinde kendi çapında, aklınca hesap yapmaya kalkanlar hep iflas hesabı yapabilirler.

Kardeşlerim,

Cümlemi tekrar toparlıyorum. "Bir insanın maliyeti; bütün insanlık olabilir" dedik. Yarın yaratılacak bir insan için Allah, bugün nice insanlar yaratıyor. Bir çocuğun maliyet hesabını sadece annesinin üzerinden yapamayız. Annesi şüphesiz emek veriyor, büyütüyor. Annesini kim doğurdu, kim büyüttü? Onun anası, onun anası... Havva annemizi -aleyhesselam- bulmadan hiç kimse analık hakkını doldurmuş olamaz. Âdem aleyhisselamı bulmadan babalık listesini bitiremez. Muhammed sallallahu aleyhi ve sellem Mekke'de yaratılacak diye Hacer validemiz nasıl gurbetlere katlandı. Susuzlukta kıvrandı durdu. Bunların hepsi, kendisinden binlerce sene sonra gelecek Muhammed aleyhisselam için yatırımdı.

Kardeşlerim,

Bu hesabı dinimiz üzerinden yapmaya çalışalım. Bugünkü annenin emeğini, bugünkü çocuğu filan tarihteki insan için değerlendiremiyoruz. En sondan en başa kadar takvimi iyi tutmak gerekiyor. **Bugün İslam dininin dünya üzerindeki durumunu görüp de "olmaz, gitti bu din" zannedenler, tıpkı Mekke'nin ortasında birbirini öldüren, kadınları vurup kaçırarak Kureyş Kabilesinin içerisinde Muhammed aleyhisselamın geleceğini tasavvur edenlerin hatasına düşmüş olurlar.**

Resûlullah sallallahu aleyhi ve sellem gelmesinden önceki durumlara bakıp "bu toplum gitti, insanlık gitti" diyenler insanlığın kurtarıcısının geleceği topluma bakarak bunu söylemişlerdi. Ne kadar ağır bir hataydı. Nitekim böyle diyorlardı ve "toplumdan hayır yok" diye mağaraya çekiliyorlardı. **Hâlbuki hayırsız gördükleri toplum, insanlığın kurtarıcısına hamileydi.**

Bugün İslam dininin ve İslam dinine iman etmişlerin dünya üzerindeki durumuna bakıp küfrün ve kâfirin daha güçlü olduğunu, iplerin onların elinde olduğunu zannedenler Resûlullah sallallahu aleyhi ve sellemden önceki topluma bakanlar gibidirler. Yarın İslam'ın zaferinin günüdür. Tıpkı müşriklerin Kâbe'nin içini put doldurmasına rağmen ertesi gün Resûlullah sallallahu aleyhi ve sellem kâinatı aydınlattığı gibi. Çünkü **hiçbir zaman Muhammed aleyhisselamı yaratmayı kaderine yazmış olan Allah'ı mağlup edebilecek bir Mekke, bir Yesrib, bir Bizans, bir Pers yoktur.**

Allah yazar ve yazdığını uygular. Mekke'nin ve Kâbe'nin putlarla dolması Muhammed aleyhisselamın insanlığı kurtarmak için gelmesine engel olmadı. Bilakis o gelsin, gelişi daha kıymetli olsun diye Kâbe'nin içi bile putla dolduruldu. Onlar Kâbe'yi bile putla donatırken şirkin ve putçuluğun hegemonyasının yerleştiğini zannediyorlardı. Hâlbuki fark etmeden doğumu çabuklaştırdılar. Çünkü doğum yaklaştıkça sancının artması doğaldır. Hamile olan doğuma çok varsa oturup çay içebilir, keyfine bakabilir, gezi yapabilir. Doğumu yakın olanı uçak yolculuğuna bile almıyorlar. "Risklisin sen" diyorlar.

Eğer bugün, bütün insanlık İslam dinini kara listeye almayı, Müslüman'ı terörist, geçinilmez, yaşanılmaz bir tip olarak lanse etmeyi adeta ilke edinmişse bu, hamilenin uçağa alınmaması gibi bir durumdur. Bütün bu şiddet, İslam etrafında koparılmak istenen fitneler yarınların İslam güneşiyle doğacağına işaretidir ama bazı insanlar bu çocuğun maliyetini sadece kendi annesi üzerinden hesaplıyor olabilirler. O hesaplama şüphesiz geçmiş ve geleceği görmek mümkün olmadığı için İslam'ın

dününü, yarınını anlayamayan kafayla bakacaklarından “yarın İslam’ın neresi aydınlık olacak” diyeceklerdir. **“İsrail Kudüs’ten çıkar mı hiç” diyeceklerdir. Hayır! Biz de diyoruz ki “çıkarılsın diye Allah, onları oraya soktu!”** Tam aksini söylüyoruz. Yedi kıtayı dolaşıp dünyadan Yahudi mi toplayacaktık? Hazır bir yere toplanmışlar, vagonlara doldurup göndereceksin işte. Allah eğer bir şeyi bu kadar basit gördüyse ben de bu kadar basit görürüm.

Biz, Mescidi Aksa’nın işgali değil -la kadderallah- Mekke’nin işgali bile söz konusu olsa bunu yarınki güneşten önceki gece karanlığı olarak görmek zorundayız. Neden? Çünkü Allah İslam dinini din olarak gönderdiği gibi -nasıl İslamiyet’i Peygamber’iyle, Kur’an’ıyla Allah gönderdiyse- küfrü ve kâfiri de Allah saldı. Sonunda kendi dinini helak edecek düşmanını mı yarattı Allah? Öyle bir düşman yarattı ki Allah, o düşman azdı, azdı, azdı Allah’ın dinini de kökten kaldırdı. Mü’min böyle düşünebilir mi?

Biz, insan olarak yaşadığımız için bünyemizde bulunan zafiyetleri, Müslüman olarak benim taşıdığım zafiyetleri Allah’ın dini İslam’a taşımak istiyoruz. Ben, ödüm patladığı için; ben, sindiğim için; ben, umutsuz kaldığım için; “diplomasız kalırsam Allah beni aç bırakabilir” düşündüğüm için Müslüman bir birey olarak benim dinim olan İslam da budur zannediyorum. Hâlbuki ben, benimim. Düşüncelerim bendir. **İslam Allah’ındır. İslam’ın yarınını yok saymak, Allah’ın yarın kudretsiz ve güçsüz kalacağını iddia etmektir. Hangi mezarlığa gömüleceksin böyle düşünürsen? “Musa öldü, Tevrat’ı gömün” diyen Yahudilerin mezarlığından başka yer bulamazsın ki.**

Şu Ümmeti Muhammed’in bir numarası olan Ebubekir radiyallahu anh Resûlullah sallallahu aleyhi ve sellemin mübarek vücudundan ruhu çıkmış, ölmüş hâlini görünce ne dedi? “Muhammed öldüyse Allah hayy ve kayyumdur” dedi. Irak’ta, Suriye’de şöyle olaylar olmuş da morali kırılmış değil, kâinatın güneşinin söndüğünü görmüş. Resûlullah’ın mübarek vücudundan ruhun çıktığını, öldüğünü görmüş de dediği cümleye bakın: “Allah var ya” demiş. “Allah var!” Demek ki Ebubekir radiyallahu anh; akşamdan sabaha kadar haber zırvalamalarıyla Müslümanların terörist olduğunu, İslam’ın gittiğini, her yerde şunların olduğunu dinleme toplumunda yaşasaydı kulaklarına tıpa tıkayacak ve hiçbir haberi dinlemeyecek “haber Allah’tan gelir, kuldan gelmez” diyecekti. Ebubekirlik budur! Küfrün haber bombardımanı altında düşünceleri harap olmuş Müslüman olmak da bizim hâlimizdir.

Kardeşlerim,

Yarın Allah’ındır. Batının, yarını kendi namına hesaplama hakkı yoktur. Batı toplumundan önce de dünyada hayat vardı. Bir zamanlar da kültür ve afet doğudan geliyordu. Daha sonra nöbet batıya geçti. Allah nöbetleşe nöbetleşe medeniyetleri ayakta tutuyor veya nadasa alıyor. Kanunî’nin Viyana’ya doğru at koşturduğu zamanlarda küfür nadastaydı. İslam da Kanunî’nin tokmaklarıyla Viyana üzerine yürüyordu. Bu Allah’ın kaderidir. İslam toplumunu bir nebze çektik, küfür azdı.

Bugün İslam’ın rolünün bittiğini zannedeler, hiç tarih bilmeyenler ve bir çocuğun maliyeti uğruna Havva annemizden beri yüz binlerce anneyi yaratan Allah’ın planını anlayamayandılar. Nasıl bugünkü bir çocuk için on binlerce, yüz binlerce çocuk doğum sancısıyla annesini üzmüşse yarınki bütün kâinatı nurlandıracak İslam için de yüz binlerce, milyonlarca mü’minin bugün şehit olmasında, işkence görmesinde Allah için hiçbir sakınca yok. Benim doğmam uğruna kaç yüz bin ana sıkıntı çekti? O nasıl doğal bir üreme durumu ise yarınki mutlu İslam için, insanlığa güneş saçan İslam için bugünkü Müslümanlar da bedel ödesinler. Bu, Allah’ın kaderidir.

Kardeşlerim,

Biz haber bültenlerinden, dergilerden, gazetelerden Allah’ın kaderini çözemeyiz; günlük haberleri çözeriz. Bakarken bu akşam izlediğimiz haber bültenlerine göre bakıp dünyayı değerlendirirsek biz çoktan ölmüşüz de gömülecek yer bulamamışlar, biz onun için buralarda

duruyoruz gibi olur. Eğer bu böyle ise Uhud günü Resûlullah sallallahu aleyhi ve sellem yaralandığında, amcası şehit düştüğünde, Mus'ab şehit düştüğünde "Muhammed'in işi bitti" diyen müşriklerin doğru söylüyor olmaları gerekirdi. Onlar "Muhammed'in işi bitti. Muhammed'i öldürdük" dediklerinde -haşa- Allah ne cevap verdi? "Siz cahiliye kafasıyla düşünüyorsunuz" dedi. Muhammed sallallahu aleyhi ve sellem ölse bile Allah ölür mü?

Aziz Kardeşlerim,

Bugün Allah'a iman, meleklere iman, kadere iman diye imanın şartlarını çocuklarımıza öğrettiğimiz, kendimizi test ettiğimiz gibi hangi güç ve kudretin sahibi olan Allah'a iman ettiğimizi de yeniden düşünmek zorundayız. Allah kıyamet gününe kadar kalmak üzere bir din gönderecek, batılı ve batıl mantığı temsil eden şer güçler Allah'ın kıyamete kadar kalmasını takdir buyurduğu dini rafa kaldıracaklar! Kim yapıyor bunu? "Batı kara listeye almış." Elbette, batının karadan başka rengi yok ki. Elbette rengi yok! "Terörist" demiş. Doğru! Doğru! Çünkü onun kullanabileceği başka kelimesi yok.

Bugün bütün dünyanın taarruzu altında bulunan dinimiz İslam, Allah'ın izniyle onca sancılı ve zor günlerine rağmen doğumu yaklaşan insanlığın güneşini doğuracak olan bir anne gibidir. Çektiği sancılar yapacağı doğumun büyüklüğündendir. Aslında şer güçler onların bile huzur kaynağı olacak bir geleceği baltalamak istiyorlar ama heyhat! Gece devam etsin diye perdesine açmayan, gözünü kapalı tutan akılsıza benziyorlar. Sen perdeni açsan da açmasan da vakti gelince güneş doğacak Allah'ın izniyle! Çünkü güneşin sahibi sen değilsin. Planı yapan Allah celle celaluhudur.

Kardeşlerim,

Bugün Müslüman toplumun üzerinde konuşulan her şey sıkıntılıdır. Müslümanların ülkeleri var; ülkelerinde birlik, dirlik yok. Bir araya gelemiyorlar. Her ülkenin içinde devrimler yapmak isteyen farklı gruplar var. Dışarıdan Müslümanlara saldırılıyor, içeriden birbirlerini kırıyorlar. Görüntü budur. Bu doğru mu? Doğru. Müslümanların toprakları sellerin ve depremlerin olduğu, elektriklerin doğru dürüst gelmediği, insanların güvencesinin olmadığı toplumlar görülüyor. Doğru mu? Doğru. Ahlak erozyonu kâfir toplumlarla neredeyse aynı denecek hâle gelmiş; internet ve benzeri araçlar Müslümanların toplumlarını da ahlaksız hâle getirmiş. Doğru mu? Doğru. Bu da doğrudur. Müslümanların topraklarının altı büyük oranda servetle dolu olduğu hâlde Müslümanlar aç, sefil kalmışlar. Ekonomileri yok, sadece faiz düşmanlığı yapıyorlar. Sonra da düşmanlık yapmakla baş edilmeyeceğini anlayınca onlar da faize bulaşıyorlar. Böyle mi? Böyledir. Bu da doğrudur. Bütün bunlar Müslüman toplumun yeryüzünün her tarafından saldırıya uğradığının göstergesi mi? Evet. Şamar oğlanına mı dönmüş? Şamar oğlanına dönmüş. Buna rağmen mi biz yarınki İslam'dan söz ediyoruz? Bunun için yarınki İslam'dan söz ediyoruz. Buna rağmen değil böyle olduğu için ben umutluyum zaten. Bu beni umutlandırıyor.

Karanlık zifirileştikçe sabahın yaklaştığını anlıyorum. Çünkü diğer türlü Allah'ın içimize koyduğu iman hareketlenmiyor. Peygamberinin yanı başında kalmış bulunan ashâbı kiramın -ki o kadar büyük meziyetlere sahipler- bile uzun süre aralarında duran peygamberin yer yer kıymetini bilmemek manasına gelecek hatalar ettiklerini görüyoruz ama gidince Peygamber aralarından yeryüzüne dağılan hidayet kaynakları oldular. Her biri o peygamberin yerini aldı. Bu ne biliyor musunuz kardeşlerim? Babası harçlık verdiği için tembel olan bir çocuk, babası hastalanıp yatağa düşünce aç kalmamak için iş bulup çalışıyor ya; Ümmeti Muhammed Kanunisi Viyanalara gittiği zamanlar babasının harçlığıyla idare eden rahatlık içerisindeydi. Gidince, hilafeti başıboş kalınca geçinmek zorunda olduğu için iş bulan bir delikanlı gibi oldu. Elbette bir milyardan fazla bir insan topluluğunun dönüşümü on günde, on beş günde, bir senede, yirmi senede olmuyor. Otuz sene önceki İslam coğrafyasıyla bugünkü İslam coğrafyası arasında bu farkı izliyoruz kardeşlerim.

Henüz yaşlı Müslümanlar Şeriat kelimesini bile içine sindirememişler. “İslam Devleti” ile “yaşadığım devlet” kavramı arasındaki farkı hâlâ yaşlı insanlar anlayamıyorlar ama yeni yetişen nesil “İslam” deyince “devleti nerede” diyor. Bu dönüşümün göstergesidir. Allah’ın acelesi yok. Bizim acelemiz var. Bizim elli altmış seneye her şeyi sığdırmamız gerekiyor. En fazla yüz sene ömrün olursa altmış yılda her şeyi görmek istersin. Ömür bizim sıkıntımız, Allah’ın zaman sıkıntısı yok. Allah sonunda göreceği şeyi ne zaman görmeyi takdir buyurduysa o zaman görecektir. Beş bin sene sonra da olabilir, ne zamansa. Acelecilerin, acelesi olmayan Allah’ın işine karışmamaları gerekir.

Aziz Kardeşlerim,

“Yarın İslam’ındır” diyoruz. Bundan şüphe edenin nasıl mü’min olduğunu merak ederiz. Neden? “Senin Peygamber’in hangi yılların Peygamber’i” diye bir soru sorulsa birimize ne cevap veririz? Musa aleyhisselam filan yıldan filan yıla kadardı, filan peygamber şu yıldan şu yıla kadardı. Bizim Peygamberimiz nereden nereye kadar? Gönderildiği günden, kıyamet gününe kadar, son peygamberdir. Şeriat’ı, O’nun getirdiği dini, tedavülden kalkınca o peygamber olarak kalır mı?

İman ederken Peygamberimiz aleyhisselatu vesselamın kıyamete kadar kalacak bir Peygamber olduğunu, Kur’an’ının kıyamete kadar kalacağına iman ediyoruz, iç duygularımıza danışıldığında O’nun döneminin bittiğini söylüyoruz, bu olabilir mi? Hayır, bugün bizim Uhud gibi sıkıntılı günlerimiz olabilir, Efendimiz sallallahu aleyhi ve sellemin bir vadiye sıkıştırıldığı günler oldu, aylarca yemekten içmekten mahrum edildiği günleri oldu, bizim de öyle olabilir. Dağınık olabiliriz, camilerde bile birbirimize selam vermeyecek kadar küslüklerimiz, kırgınlıklarımız, cahilliklerimiz olabilir. Bunların hiçbiri İslam’ın geleceği değildir, bizim yaşantımızdır. Mevcut durumumuz İslam’ın geleceği değildir. Çünkü biz, bu çağın çocuklarıyız. Bizim yediğimiz darbeler, yaşadığımız sıkıntılarımız yarını temsil etmiyor.

Eğer elli sene önce İstanbul’da karne ile ekmek alanlara bakılıyorsa bugün bizim yaşıyor olmamız gerekirdi. Onların karne ile torpille alabildikleri ekmek, bugün çöpe atılıyor, bugün fazlası var. Bugün İslam’a yaşanmıyor, şuna bölünmüş buna bölünmüş, o buna selam vermiyor, “bu diğerine küsmüş” olarak bakarsak “yarın Müslüman olmaması lazım” deriz. Ama ekmek olayında olduğu gibi Allah’ın izni ile yarın İslam’ındır. Neden? Çünkü tarih göstermiştir ki nesiller ayağa kalsın, küfür ve şeytan bıyık savaşı bırakmasın diye Allah, asırlarca dinini canlı tutmuyor, bir nebze geri çekiyor. Bin dört yüz senedir küfür hiçbir cephede kazanamıyor olsaydı savaştan çekilirlerdi. Batılın olmadığı yerde hak ne yapacak? Yeryüzünde hem hak, hem batıl olsun diye bir plan vardır.

Biz, hani çocuklar bir yere misafirliğe giderler de babası “akşama kadar buradayız” dediği için, “akşam hiç olmasın hep böyle devam etsin” diye düşünürler ya, İslam’ı öyle düşünemeyiz ki. Gecesi de olacak, matemleri de olacak, Kudüs’ü işgal edilecek. Belki de Müslümanlar Ortadoğu’dan da yakın doğudan da her yerden, okyanus ötesine hicrete zorlanacaklar, bugünler de olabilir. Bu, yarının hesabı değildir, bugünün hesabıdır. Kaldı ki kardeşlerim, yarının işaretleri bugünden de var.

Sadece örnek olması ve tefekkür etmemiz bakımından bir noktayı zikredeceğim; Bugün batı İslam’ı yok saymanın ötesinde parasını da Müslümanlardan alarak devamlı bombalıyor. Hem kendi kurduğu örgütleri bombalıyor sonra da parasını da alıyor. Şeytanlıkta bu kadar yükselmişler. Bu deliliğin nereden kaynaklandığını merak ediyor musunuz kardeşlerim? Sadece Fransa örneğinde, Fransızların yani Müslüman olmayanların doğumu 1,7 ama Fransa’daki Müslüman ailelerde doğum oranı 8,1. Bu rakamları anlamıyor olabiliriz. Adamların uykusu kaçıyor, bu ne demek biliyor musunuz?

Fransa otuz sekiz sene sonra tedbir almazsa yüzde elli biri Müslüman olan bu Fransa demektir. Tarık bin Ziyad’ın doksan kilometre kadar yaklaştığı Fransa’ya fetih nasip olmamıştı. Allah, Fransa’yı savaşızsız, kılıçsız, masrafsız getiriyor. Ve işin garibi, zamanında Paris metrosunu kazmak için o

insanları getirmişlerdi. Bedava tünel kazdırmak için getirdikleri adamları Eyfel Kulesinde görmek zorunda oldular şimdi. Hesap Allah'ın olunca bu rakamların hiçbir kıymeti yok. Bütün Avrupa bazında Müslüman olmayanlarda doğum oranı bir buçuk civarında. Bu da seksen yıl sonra o uygarlığın sona ermesi anlamına geliyor. Seksen yıl sonra İslam Avrupa'ya, göçmenler de İstanbul'a dolarsa şaşmayız. Benim Peygamberim bana "Roma'ya hazır olun" demişti zaten de, hadis-i şerifin kıymetini bilmediğim için Roma neresidir bunu anlamamıştım ben.

Kardeşlerim,

Dün Allah'ındı, bugün de Allah'ındır, yarın da Allah'ındır. Allah'tan başka da hiçbir şeyin galibi yoktur. Şeytani ve şerri Allah yarattı. İsteyerek, bilerek yarattı. Allah düzeni böyle kurdu. Âdem aleyhisselamı da ağılattı. Ağlama günlerine bakarak Âdem "neslim kurudu benim" dedi mi? Deseydi, senelerce ağlayıp sızlamasına baksaydı terör Âdem aleyhisselamın ailesinde de vardı. İki çocuğundan biri diğerini öldürmüştü, "kurudu neslim" deseydi biz şimdi ne olacaktık? Ateşe atılırken bile İbrahim aleyhisselam "bitti bu iş" dedi mi? Bize göre çok kötü durumdayız. Ya Allah'a göre? Sorunumuz burada kardeşlerim, bu hesaplar bize göre mi olacak, Allah'a göre mi olacak? Eğer bize göre olacaksa biz zaten bittik. Ölüden ne medet bekliyoruz? Allah'a göre ise eğer, Allah ölüden diriyi çıkarana Allah'tır.

Gözümüzün önündeki elma ağaçları kışın odun gibi iken, yazın elmalarını taşıyamıyor, çiçek doluyorlar. Olsa olsa odun hâline gelmiş bir Ümmet olduk diyelim. Baharımızdaki çiçekleri hayal bile edemiyoruz. Biz hayalimizin de üstünde bir çiçek bahçesine dönecek Ümmetiz Allah'ın izni ile. Yeter ki bizim elli yıllık, atmış yıllık birikimimize göre değil, ezeli ve ebedi olan Allah'a göre düşünelim. Haber bültenlerine göre değil, Allah'ın kitabı Kur'an'a göre düşünelim.

Peki, Suriye'yi, Bağdat'ı, Yemen'i filan yeri adamlar yerle bir ettiler. Allah'ın mülkü Suriye'den ibaret mi, Yemen'den ibaret mi? Niye biz çalışmalarımızı, hesaplamalarımızı kendi mantalitemize göre yapalım? Niye göklerin katılmadığı bir dünyada yaşayalım biz? Allah'ın orduları gökleri ve yeri donatıyor. Göklerin ve yerin bütün mülkü, orduları Allah'ın değil mi? Yemen, Orta doğu, Anadolu, Avrupa, Asya, Amerika bütün dünya Allah'ın mülkünün ne kadarıdır acaba? Trilyonda kaçdır? Bütün dünya, dünyanın içinde bulunduğu sistem, güneş sitemi, galaksiler Allah'ın mülkünün ne kadarıdır?

Şu dünyanın bütünü nokta kadar eder mi? Bütün dünyanın mülkünün noktası kadar etmediği bir Allah böyle mi düşünülür? Haşa, elbette böyle düşünülmez. Böyle düşünmek istiğfarı gerektirir, "affet bizi ya Rabbi" demeyi gerektirir. Nasıl alkol alan bir Müslüman akli başına gelince "estağfirullah" diyorsa, Allah'ı, mülkünü, dininin geleceğini batılı ajansların sunumuna göre düşünen mü'min de alkol almış mü'min gibi "estağfirullah böyle bir Allah değildi benim iman ettiğim" demek zorundadır. Allah sadece boğuluşunu seyretmek için asırlarca bir firavuna mülk vermiş olabilir. Bunu da boğuluşu uzun olsun diye yapmıştır.

İbrahim'in yanmadığını görerek kahrolsun diye Nemrut'a senelerce odun toplattırabilir Allah. Onun odun topladığına bakma sen, onca ateşe rağmen İbrahim'i yakamadığını görüp Allah onu kahrettirecektir. Bir de bu pencereden bakmak gerekir. Bizim hâlimiz neye benziyor, Allah İbrahim aleyhisselamı peygamber olarak göndermiş. İbrahim zincirlenmiş, binlerce asker dağ gibi bir yeri odun yapmışlar, tutuşturuyorlar, iyice tutuşsun diye bir gün yanmasını bekliyorlar. Ateş, bir dağ volkanı gibi olmuş, İbrahim orada zincirle bekliyor.

Allah kurtaracaktı da niye orada kurtarmadı? Zincirlerini melekler çözüp kanatlanıp götürselerdi ya İbrahim'i. İşte bu insan kafasıdır. 112'yi hemen çağırıyorsun sen, sana göre 112'lik bu olay. Bir de aslında 155'i de arayıp polisi de çağırması gerekirdi. Çünkü hesap insan hesabı; zinciri çöz, zırhlı bir arabayla kaçır oradan. Allah öyle yapmadı ama. Bekletti, bekletti dağ gibi ateşin ortasına

atılınca “gel İbrahim’im” dedi. Şimdi bütün dünyada öldürülen, ezilen, kahredilen bebekleri görünce niye böyle düşünmeyelim biz? “Niye Allah yardım etmiyor” sorusuna, “Allah bilir ne zaman yardım edeceğini” demiyoruz?

Kardeşlerim,

Yarın İslam’ın güneşinin doğacağı gündür. Bundan şüphesi olan kelime-i şهادete dönsün. Hangi Allah’a iman ettiğini düşünsün. Bunda şüphemiz yok, derdimiz de yok, endişemiz de yok. Tek bir şeyden şiddetle endişe ediyorum: “Yarın o güneş doğduğunda melekler bugün o güneş için gayret edenler arasında adımızı anacak mı?” İçine kapanmış, ölüm sırasını bekleyenler arasında mı adımız olacak? Yoksa Allah’ın o güneşin doğması için canhıraş uykusuz kalan kullarından mıyız? Meleklerin nasıl yazacağını merak ediyoruz.

Güneşten sıkıntımız yok. O doğacak. O gün Ümmeti Muhammed’in aziz günlerini yaşayanlar elbette tarih ilmiyle meşgul olacaklar. Sadece camide namaz kılmayı İslam için, Müslümanlık için yeterli bulanlar; Kurban Bayramı’nda bir dana kesip ondan bir iki tane yağlı etlerinden fakir fukaraya verince en iyi Müslüman olduğunu düşünenler; o gün tarihte okunacaklar. Belki de o gün “Allah” diye yeryüzünde adım adım dolaşanlar “gafiller, bu güneşin daha önce doğması için niye gayret etmediniz” diye bizi hayırsız insanlar olarak anacaklar. Derdimiz bu olsun. İslam’ın yarınından kimse dert etmesin.

Kardeşlerim,

İslam’ın yarınından dert etmiyorum. Asıl derdim; benim o gün nasıl anılacağımdır. Uğursuzluğu iman hâline getirmiş birisi olarak mı anılacağım; o günü bugünden görmüş basiretli bir mü’min olarak mı anılacağım? Asıl dert budur. Elimde Fransa’daki Müslüman nüfusun doğum oranından daha büyük belgelerim var.

Dikkat ediniz! Bütün dünyada küfür, münafıklığı tercih etmeye başlamıştır. En azılı kâfirler, kâfirlikte kaliteliler bile “İslam güzel din. İslam’ı beğeniyoruz. Haçlılar yanlış yapmışlar” diyorlar. “Boğacağım bu İslam’ı” diye açıkça söyleyemiyorlar.

İnsan düşmanının kalitesinden ne zaman söz eder? Ondan ürktüğü zaman söz eder. Madem İslam Bağdat’ta, Suriye’de, Yemen’de bombalandı; madem İslam’ın Pakistan’da, Hindistan’da, Endonezya’da geleceği yok niye “güzel İslam, cici İslam” edebiyatı yapma ihtiyacı hissediyorlar? Şeytan, onlara tedbir alsınlar diye güneşin doğumunu önceden gösteriyor. Şeytan da boşuna uğraşıyor, adamları da boşuna uğraşıyorlar. Allah’ın yaratmayı vadettiği güneşi kimse söndüremeyecektir.

Küfür münafıklığı tercih etmiştir. Küfür ikiyüzlüdür. Ama doksan sene önce Çanakkale’ye geldiklerinde mezarımızı kazmak için gelmişlerdi. Aynı yere şimdi beraber tören yapalım diye geliyorlar. Çünkü beni gömemeyeceğini anladı. Maraş’a geldiklerinde “defolun gidin buradan” demeye gelmişlerdi; şimdi “ortak tesis yapalım, camilerinizin kenarına bir mabet de biz yapalım, kilise yapalım” demeye geliyorlar. Münafıklık bu işte. Bileğimi bükemedi, ayağımın altına karpuz kabuğu koymaya çalışıyor. Allah’ın mağlubiyet yazmadığı bir dini, ne batı ne doğu ne kuzey ne güney mağlup edemez.

Mü’min çöker, İslam çökmez. Bir delikanlı gelir, Firavun’un sarayında bir Âsiye gelir Allah onun yüreğinde imanı canlı tutar.

En büyük belgemiz; küfrün münafıklaşmasıdır. “İslam’ın aleyhine olsun, İslam’ın Kâbe’sini yıkalım” diye kurdukları teşkilatları bile “yeşildi, insanlıktı, uzaydı, ozondu” diye isimlerle kuruyorlar.

Hâlâ Birleşmiş Milletler’i niye kurduklarını açıklayamadılar. “İsrail kurulsun diye Birleşmiş Milletler’i kurduk” diyemediler hâlâ. Küfrün hiçbir zaman bu yüreği de olmayacak Allah’ın izniyle. Çünkü İslam’ın nöbet sırası geliyor. Geliyor! Gelmeseydi eğer bunca tehlide rağmen Kur’an, dünyada en çok okunan kitap olmazdı. Kendi ülkelerinde de bir sürü sıkıştırmaya rağmen Kur’an; en çok satılan, en çok okunan kitaptır elhamdulillah. Ölüyü dirilten kitap! Ölümlere bile hayat veren bir kitap olan Kur’an, dirilerin okuduğuna bir fayda vermeyecek mi? Kur’an nesli geliyor Allah’ın izniyle. Bakara Suresi’yle yetişen nesil de inşallah geliyor. İkinci belgemiz de budur.

Anadolu’ya gittiğimde benden otuz yaş küçük gençlerin Ümmet’in geleceğiyle, cihatla, infakla ilgili sorularına sadece yüreğim pır pır ederek heyecanla cevap verebiliyorum. Onların babaları “şu mezhep niye böyle, bu mezhep niye böyle, filan âlim niye böyle dedi, bizim şeyhimiz mi büyük, öbürünün şeyhi mi büyük” sorularıyla meşgul, çocukları da “ben cihada gidiyim mi hocam” diye soruyorlar.

Evlenmemiş taptaze çocukların şehitliği konuştuğu bir ümmet çöker mi? Allah’ın izniyle çökmez! On yedi yaşında şehitlikten söz eden delikanlıların, yirmi yaşında emsallerinin saçılıp savurulduğu bir toplumda “Âişe anama benzeyeceğim” diye tesettüre bürünen kızların geleceğini küfür nasıl ezabilir? Şeytanın planı var da Allah’ın planı yok mu?

Meleklerle bağ kurmuş yürekleri internet nasıl çökertecek? Elbette Ümmet’im yaralı bir ümmettir. Bu Ümmet’in bağına mızraklar saplanmıştır. Doğru ama bu öldüğünü göstermiyor. Ölseydi, ezanlarının sustuğu topraklarda ölürdü. Şimdi seksen sene önce ezanların yasak olduğu topraklar, bütün dünya Müslümanlarının İslam umudu oldu. Bundan büyük mucizesi mi olur Allah’ın? Allah’ın Firavun’un kucağında Musa’yı büyütmesi de bu değil miydi?

İslam’ın yarını, bugününden büyük ve güçlüdür Allah’ın izniyle. Terörüydü, geri kalmışlığıydı, aç kalmış insanlardı, “İslam” demek çamaşırsız dolaşan çocukların bulunduğu toplum demekti de bunun için mi her gün beş yüz kişi Müslüman oluyor Avrupa ülkelerinde? Sadece otuz yıl önce seksen bin Müslümanın bulunduğu İngiltere’de, iki milyon Müslüman onun için mi bugün yaşıyor? İngiltere’nin ödü patlamayacak mı? Ortadoğu’yu kana bulama planları yapmayacak da bunu kim yapacak? Otuz yıl önce sadece dört tane mescidin bulunduğu İngiltere’de bunun için mi üç bin mescit var bugün? Allah’tır bu!

Hep Mekke’de Müslümanlık olsa başkaydı, Londra’nın Müslüman olduğu gün başkadır Allah’ın izniyle. O gün daha fazla melek yeryüzüne inecek.

“Ben o gün nasıl anılacağım” derdim budur. Onu merak ediyorum. Kahrım odur benim. O gün İslam doğacak, büyüyecek. O gün Kur’an insanlığın asla unutmadığı, amel ettiği bir kitabı olacak ama ben, o güne yatırım yapıp yapmamam açısından “bugünkü Müslüman olarak nasıl anılacağım” onu merak ediyorum. Ondan endişeleniyorum yoksa Allah’ın kudretinden hiç endişem yok elhamdulillah, elhamdulillah! Nasıl endişe ederim ki? O Allah, en zor zamanda peygamberini gönderdi. İnsanların birbirlerini kestiği zamanlarda gönderdi. Şimdi daha da zor olsa Allah’ın kudretinde sınır yok ki...

Kardeşlerim,

Hepimiz Allah’a imanımızı test edelim. Bütün kâinatı on dakika içinde yok edip on dakikadan da az bir zamanda yeniden yaratabilir mi Allah? Soru. “Yaratabilir mi” diye coğrafya kitaplarına mı bakacaksın, internete mi soracaksın? “Bir bakalım internette böyle bir şey var mı” mı diyeceksin? Bu soruyu soranın ağzına çamur doldurursun. “Allah için böyle bir şey sorulur mu? Bu Allah için zor mu” deriz. Allah için dinini aziz kılmak zor mu? Allah için zor olur mu? Hiç kimse yarın İslam’ın, kâinatın tamamını aydınlatan güneş olacağından şüphe etmesin.

Sadece bugün Müslümanları şu grup bu grup, şu güç bu güç, şöylesi böylesi, şuna inanan buna inanan, namazı şöyle kılan böyle kılan, elini şuraya bağlayan, ayağını şuraya bağlayan diye bölerek bunu bir saniye de olsa geciktirenler yarınki nesillerin lanetlerinden korksunlar. Zaten yirmi Müslümanın bulunduğu bir yerde üçünü şu tarafa attı, üçünü bu tarafa; ikisini de hepten tarafsız bırakıp yirmi kişiyi bile bir araya getirmeye engel olacak sözler söyleyenler, davranışlar yapanlar, “şundan duyduk rüyasında bunu görmüş, bundan duyduk gece bununla konuşmuş” diye Ümmet’in geleceğiyle oynayanlar o gün utansınlar! Güneşin doğmasını geciktiriyorlarsa eğer nasıl anılacaklar?

Biz, Ümmeti Muhammed’iz. Umut ümmetiyiz. Ebubekir radiyallahu anh olup Peygamber sallallahu aleyhi ve sellem cesedini de görsem “Allah var ya” diyerek yoluma devam ederim. Ağlayacaksam gözyaşlarımı içime akıtırım, küfrün karşısında kendimi mağlup ve perişan göstermem. Çünkü ben Ümmeti Muhammed’denim. Üç günlük hesaplarımız yok bizim. Dünya ile sınırlı olmayan bir ümmetiz biz. Allah’ın izniyle cennet ümmetiyiz.

Ben bu büyük müjdeli, muştulu günleri göremezsem ne olur? Benim görmem şart mı? Annesi Muhammed’inin âlemlere rahmet olduğunu bu dünyada gördü mü? Görmek şart mı? Hayır! Tam aksine şart olan; doğurduğunu Firavun’un sarayına sokmaktır. İşte o zaman Musa oluyor. Gülen Ümmet’im olsun, ben seksen kere öleyim. Yarınki çocuklar ezanlı bir toplumun ezanlı hayatını görsünler, ben toprağın altında üzerinden tankların ezip geçtiği çamurların altında kalayım. Çünkü ben değil, dinim önemlidir.

Ben yokum, Ümmet’im var. Benim dinim, benden kıymetlidir. Ben “ben” dersem dinimden kıymetli olmuş olurum. Madem ben ondan kıymetliyim o zaman niye dinime iman ettim ki? Aslı din olduğu için biz ona iman ettik. Biz dinin peşinden gittik, din bizim peşimizden gelmedi.

Kardeşlerim,

Bu Ümmet’in geleceği garantidedir. Çünkü garanti eden Allah’tır. Allah’ın hangi garantisi bozuldu ki bu garantisi bozulacak? Çok daha müjdelisi, inşallah bu güneş doğudan önce batıda doğacak. Daha zevkli olacak. O zaman göklerde meleklerin şenliği daha gür olacak inşallah. Küfür kendi ocağında sönecek. Bu; yarın sabah namazı vaktinde de olabilir, iki asır sonra da olabilir, dört asır sonra da olabilir. Ne dedik biz? “Mülk Allah’ın, hesap Allah’ındır. Bana ne!”

“Ben sadece yarın nasıl anılacağım” bunu düşünmeliyim. Allah’a umudu olmamış, Allah’ın dininin mağlup olacağı aklından geçebilmiş bir insan olarak, mü’min olarak mı anılacağım; Ebubekir gibi mi anılacağım? Hepimizin endişesi bu olsun. Gerisini Allah’a bırakalım. Yarın da Allah’ındır, öbür gün de Allah’ındır ve Allah dinini üstün getirecektir. Kâfirlerin isteyip istememesi köpeklerin bulutlara havlaması kadar değersizdir.

Vel'hamdülillahi Rabb'il âlemin.